

Nr 42.

Av herr **Huss**, *angående länsveterinärs skyldighet att inspektera kontrollslakteri m. m.*

Under paratyfusepidemien 1953 verkställdes som bekant genom medicinalstyrelsens och veterinärstyrelsens försorg en ingående undersökning av orsakerna till epidemiens uppkomst och spridning. Härvid fastställdes, att de hygieniska förhållandena vid kontrollslakteriet i Alvesta i flera avseenden varit otillfredsställande.

Möjligheten att i tid upptäcka och undanröja missförhållandena vid slakteriet hade säkerligen varit större, om icke ifrågavarande slakteri i likhet med övriga slakterier av detta slag varit undandraget vederbörande länsveterinärs tillsyn. I allmänna veterinärinstruktionen den 17 november 1933 § 8 heter det nämligen (punkt f), att länsveterinären skall inspektera sådana inrättningar, som icke står direkt under medicinalstyrelsens (sedermera veterinärstyrelsens) inspektion. Till dessa inrättningar, som länsveterinären sålunda varken skulle hava skyldighet eller rätt att inspektera, hör kommunala slakthus, kontrollslakterier, kontrollcharkuterier och kommunala köttbesiktningsbyråer.

Formuleringen av föreskriften förefaller icke att medge någon annan än den nu anförda tolkningen. Veterinärstyrelsen har visserligen i den gemensamt med medicinalstyrelsen avgivna redogörelsen för paratyfusepidemien 1953 uttalat (sid. 73), att den centraliserade tillsynen över kontrollslakterier m. m. givetvis icke befriar vederbörande länsveterinär från att utöva fortlöpande tillsyn över den allmänna hygienin inom slakterianläggningarna. Detta uttalande synes dock sakna tydligt stöd i författningarna. Bland länsveterinärerna torde man i vart fall vara böjd för att tolka bestämmelsen särdeles restriktivt i överensstämmelse med dess kategoriska förbud mot inspektion från dessa tjänstemäns sida i de fall, då inspektionen är centraliserad till veterinärstyrelsen. Föreskriften i annan punkt av veterinärinstruktionen om skyldighet för länsveterinär att utföra vissa undersökningar på begäran av hälsovårdsnämnd kan icke anses tydligt ange, att den också gäller slakterierna. Hälsovårdsnämnderna utnyttjar f. ö. sällan denna rätt. Och på en punkt synes man på länsveterinärhåll vara ense, nämligen att länsveterinär icke kan såsom tjänsteresa betrakta en på hans eget initiativ företagen inspektion av slakterierna, såvida icke inspektionen kombineras med annan tjänsteresa.

Föreskriften i fråga bör alltså förtydligas. Dess nuvarande formulering

bör icke föranleda tveksamhet om rätt och skyldighet att vid behov omedelbart inspektera slakterierna. Tveksamhet i detta avseende var sannolikt åtminstone till en del orsak till att en inspektion av samtliga slakterier vid livsmedelsstrejkens upphörande i början av juni 1953 icke kom till stånd. En sådan samtidig inspektion kan självfallet icke komma i fråga från veterinärstyrelsens sida. Skäl torde också enligt nu vunna erfarenheter föreligga att i preciserande syfte föreskriva, att inspektion genom länsveterinär skall företagas av slakteri bl. a. vid driftens återupptagande efter driftstopp.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förtydligande bestämmelser i allmänna veterinärinstruktionen angående länsveterinärs skyldighet att inspektera kontrollslakteri m. m.

Stockholm den 19 januari 1954.

Ragnar Huss.
